

ריים לצ'ק על סך 45 אלף ל"י, ששולם לאולמרט ישירות. כל צ'ק כזה היה על סך של עשרת אלפים ל"י, כשמועד פרעו נם ב-15 לכל אחד מהחדשים אוקטובר, נובמבר ודצמבר 1977.

מאין לקח יצחק אפלבוים את הכסף כדי לשלם לאולמרט מיד ובמקום?

על כך היתה לאפלבוים השבוע תשובה פשוטה: "לקחתי הלוואה אישית על שמי בבנק הפועלים, ונתתי לאולמרט את ה-כסף".

מי שילם את יתרת חמשת אלפים הלי-רות להשלמת הסכום של 80 אלף ל"י שאושרו לאולמרט — על כך אין איש מאנשיהם כספים של סתתלעם יכול לתת תשובה. על כל פנים, בעזרת תרגיל סי-

כי הוא ואולמרט שותפים, וכי הכסף שי-קיבל אולמרט מלעם, למימון הגנתו המישי-פטי, נכנס למעשה לקופתם המשותפת. טען עצמו: "אולמרט רק שכר חדר ב-מישרד, שבו הוא יושב ומשתמש בשירותי-תיהמישרד, אך ללא שותפות רשמית".

טען עצמו: "אולמרט לא ייחנה מה-כסף שקיבלתי כשכר-טירחה. כל הכסף הזה הוא עבורי, עבור ייצוג אולמרט ב-מישפט".

טענות אולמרט מחייבות בירור. ההור-כחות המצולמות, המוצגות בעמודים אלה, מחייבות חקירה יסודית של מוסדות-המ-דינה, כדי לבדוק אם לא פעל אולמרט בניגוד לחוק:

- הוציא כספים ממפלגתו בניגוד לחוק מימון המפלגות.
- הוציא כספים ממפלגתו, לכאורה

עורכי-הדין אולמרט ועצמו
שותפים — למה?

לצרכי מימון הגנתו המישפטית. בעוד שי-למעשה הכנסים כספים אלה — שמקורם בכספי המדינה והציבור — לכיסו הפרטי.

מי

אחראי

ני אנשים אחראים בבדיקת נושא-חמור זה. המעיד, לכאורה, כי ח"כ יכול לעשות שימוש בכספי מימון המיפ-לגות כרצונו, בניגוד לחוק, וללא פיקוח כפי שמורה החוק. אלה הם מבקרי-המדינה ויו"ר הכנסת.

חוק מימון המפלגות קובע במפורש כי "מבקרי-המדינה רשאי בכל עת לדרוש מנציגיה של סיעה הצהרה, חתומה בידיו, בדבר שלמותם או נכונותם של הרי-שומים במערכת החשבונות או בדבר מהו-תה של הכנסה או הוצאה מסוימת... תוך שמונה שבועות, לאחר שקיבל את החש-בונות האמורים מסור מבקרי-המדינה ליו"ר הכנסת דיווח-שבון על תוצאות ביקורת-החשבונות, ויציין בו אם ניהלה הסיעה מערכת חשבונות על פי הנחיותיו... לא היה הדיווח-שבון חיובי, ישלול יושב-ראש הכנסת מן הסיעה את שלושת התשלומים הקרובים למימון הוצאותיה השוטפות, ויח-זיר את סכומי אותם התשלומים לאוצר-המדינה".

כן קובע חוק מימון המפלגות: "יושבי-ראש הכנסת ממונה על ביצוע חוק זה".

העולם הזה מוכן להמציא למבקרי-המדינה וליו"ר הכנסת את כל המיסמכים הקשורים בפרשה מפוקפקת זו, שהיא, לכאורה, הוצאת כספים במימון מכספי מימון המפלגות, ותובע מהם לחקור את הפרשה עד תומה ולהסיק לגביה את ה-מסקנות הקבועות בחוק.

ואם לא יעשו זאת מיד, הם פותחים פתח לניצול בלתי-חוקי של כספי מימון המיפ-לגות לצרכים האישיים ולטובות-ההנהגה הפרטיות של חבריה-הכנסת, על פי השי-טה של אותו ח"כ, אהוד אולמרט.

(המשך הפרשה על מעורבותו ועסקאותיו המפוקפקות של אולמרט — בגיליון הבא)

אים: שהלוויה אכן תיערך בהר הרצל, וביום השלישי בשבוע.

אריה נאור דיווח כי ראשי-הממשלה מנ-חם בגין הודיע, כי הוא יגיע מאוסלו, גם אם הלוויה תיערך ביום שני, אולם היה מי שידע, כי באוסלו מזג האוויר אינו מבטיח המראת מטוסים בכל עת שרוצים. או הוחלט, כי כדי להבטיח את השתתפותו של בגין תיערך הלוויה ביום השלישי בשבוע. הסיבה שנמסרה לציבור היתה, כי מים ליליאן קארטר, אם הנשיא, מגיעה רק ביום השני בלילה, אולם הכל ידעו, כי אם היו מודיעים לווינגטון, כי הלוויה תיערך ביום השני, היה מטוס הנשיא עם אם הנשיא מגיעים יום קודם לכן, רק אחר-כך התברר, כי השיקול נכון. ביום שני אחר הצהריים, כאשר היה צריך מטוסו של בגין להמריא מאוסלו, הוא לא יכול לעשות כן, בגלל הערפל והיה צריך לדחות את הטיסה בכמה שעות.

או זרק משה דיין את הפצצה שלו: "אני מתנגד שהארון יוצב בבית הוועד הפועל בתל-אביב. ירושלים היא בירת ישראל. אם נציב אותו גם בתל-אביב, יוכלו האוהבים מחוץ-לארץ להסתפק בכי-בודה של גולדה בתל-אביב ולהימנע מסי-בות פוליטיות לעלות לירושלים".

הכל הבינו כי נימוקו של דיין אינו נימוק. לא ייתכן, כי מישלחות נכבדות המגיעות לישראל, כדי להשתתף בלוויית-ה של גולדה מאיר, לא יבואו לסכס הקבורה עצמו, אלא יסתפקו במעבר ליד הארון, יהיה מונח היכן שיהיה.

דיין התעקש והתעקשותו היתה מובנת לשרי הליכוד. איש מהם לא רצה כי הוועד הפועל של ההסתדרות יערוך טקס משלו, אשר ידגיש את ההבדל בין "הפרי-עלים של גולדה" לבין אנשי הליכוד הנמצאים עתה בעמדה ממלכתית. דיין

הקבר שני קיטעי-קריאה, אשר אינם נחשי-בים כהספד. היה מי שדאג לבחור בשני קטעים מתאימים ביותר. האחד: פרק מ-סיפרה של גולדה חיי והשני, לקט מנאור מיה של גולדה בכנסת בשנת 1970. על השלום. אנשיו של בגין במישרד ראשי-הממשלה ניסו למנוע את קריאת הקטעים מהנאומים על השלום, שהיו אקטואליים מדי, אולם על כך עמדה המשפחה. ניסו למצוא קריינים מיקצועיים מטעם, שהם יקראו את הקטעים, אולם המישפחה ביק-שה דווקא את אורנה פורת, שאת קריאתה אהבה גולדה בחייה.

כאשר הגיע חיל החלוץ של מיבצע חבצלת להר הרצל, לחלקה השמורה לגדיר-לי המדינה, נתקלו בכמה בעיות נוספות. החזאי הודיע כי ביום השלישי ירד גשם ולעפות בירושלים, מזג האוויר חייב את צימצום קהל המלווים ל-482 איש, שלהם נבנתה במה מיוחדת. כדי לבנות את הבמה נאלצו לעקור משורשו עץ ארו שנשתל במקום לפני שנים רבות. בתה של גולדה, שרה, ידעה מביקוריה של אמה בקיבוץ רביבים את אהבתה הרבה של גולדה לעצים ופרחים, אולם צה"ל החליט לעקור את הארו.

הכבוד

של היו"ר

את כד זאת לא ידעו מאות אלפי האנשים שעברו ליד ארונה ביום השני האחרון, הראשונים שהתייצבו ליד הארון היו בני המישפחה, שהגיעו מביתה של גולדה ברמת-אביב, מיד אחריהם הגיע נשיא המדינה יצחק נבון. הנשיא בחר ללכת במסלול החבלים ומחסומי המיטרה שבו צעדו כל המנחמים. רק כשהגיע אל מול הארון, וראה את בני המישפחה עומ-דים מאחוריו, ניגש לנחמם, וחרג מה-

ידין, קארטר, מיינה ונבון
התרוץ של בגין

מסלול. גם ידידה של גולדה, ישראל גלי-לי, אברהם ("אייב") הרמן, ימימה טשרי-נוביץ אביר, יגאל אלון, וחבריה למיפ-לגה: שמעון פרס, ירוחם משל, משה שחל, ודני רודוליו, צעדו כמו כולם, במס-לול המכובד.

אולם היה אחד שהיה צריך כבוד יתר, גם בלוויית-ה של גולדה. יושב-ראש הכנסת יצחק שמיר, אשר מעולם לא החליף עם גולדה יותר מאשר כמה מילות נימוסין, הופיע בדרך אחרת, מלווה בצבא פקידים, פקידות עוזרים וסגנים, עקף את הקהל, ניגש קרוב מאוד לארון, המתין עד שה צלמים יבזיקו לעברו במצלמותיהם, ושוב עקף את הקהל ונכנס חזרה למישכן ברוב הדר.

ככל שירד הערב, כן גדל קהל הבאים ללוות את גולדה. הקור הירושלמי הכאיב, הגשם הרטיב, המיטריות נפתחו, אבל המון בית ישראל לא ויתר. הורים לקחו את ילדיהם, "כדי שיוזכרו את המאורע", תיי-רים אמריקאים הצטלמו ליד הארון, גם כן למזכרת. אולם הרוב היו אנשים פשו-טים, שבאו מכל רחבי הארץ, בעצמם, כדי להגיד ללא אומר שלום אחרון.

כמעט

שערוריה

כאשר נודע הדבר למישפחתה של גולדה, מיהרו בניה מנחם ושרה וחת-נה זכריה לשלוח מיברק מחאה לממשלה. ממלא מקום ראשי-הממשלה דיין, שקיבל את המיברק לא מצא עוז בנפשו להשיב עליו, והטיל על סגן מזכיר הממשלה רון לישינסקי להשיב למישפחה האבלה.

בשלבם מסויימים נדמה היה כי תת-פתח שערוריה ציבורית. אולם היה זה דווקא מזכיר ההסתדרות ירוחם משל, אשר הצליח לשכנע את בני משפחתה של גול-דה, שלא לעמוד על דרישתם, ולהראות גדלות רוח מול קטנוניות הממשלה, ואכן המשפחה ויתרה.

למישפחה היתה בקשה נוספת: לעי-קוף את צוואתה של גולדה, ולקרוא ליד